

РЕШЕНИЕ

№ 2913

гр. Варна, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Деница Добрева

при участието на секретаря Росица Ив. Чивиджиян
като разгледа докладваното от Деница Добрева Гражданско дело № 20223110104764 по описа за 2022 година

за да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Производството е образувано по искова молба, предявена от И. А. Р., с която срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ са предявени иски с правно основание чл. 71, ал. 1, т.1 и т. 2 от ЗЗДкр. за установяване по отношение на ответника, че негови служители са извършили дискриминация, като на 08.04.2022г. не са извели ищеца за втори път за деня „на лавка“, както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението.

Твърди се в исковата молба, че ищецът изтърпява наказание в затвора в гр. В. . Настанен е в VI група, 224 спално отделение заедно със С.М. Л.. Твърди се, че в 10 часа на 8.04.2022г. заедно със С. Л. били изведени да пазаруват от магазина в затвора в гр. В.. В 16.00 часа на същия ден поискал отново да бъде изведен да пазарува, тъй като забравил да си закупи някои неща, но му било отказано. За разлика от него С.Л. бил изведен за тази цел за втори път за деня. Твърди се, че по този начин ответникът е извършил по-неблагоприятно третиране спрямо ищеца в сравнение с това на другия лишен от свобода.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът оспорва иска. Сочи, че липсват основание за ангажиране на отговорността му.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и поддържа така предявения иск.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание. С нарочна молба поддържа оспорването.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази от фактическа и правна страна следното:

По делото липсва спор, че ищецът изтърпява наказание в Затвора в гр.Варна.

С нарочно становище ответната страна е признала фактите, от които ищцовата страна извежда правото си, а именно, че лишеният от свобода И. А. Р. е пазарувал в лавката еднократно на 08.04.2022г. , а лицето, с което е настанен в едно спално помещение Сергей

Лазаров е изведен многократно на лавка в същия ден, тъй като картата му за безконтактно плащане е била блокирана.

От правна страна съдът приема следното:

С разпоредбата на чл. 4 ЗЗДискр въвежда нормативна забрана за осъществяване на всяка пряка или непряка дискриминация, основана на някой от изброените в ал.1 признаци (пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном по смисъла на пар. 1, т. 14 ДР, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна). За да е налице дискриминация, е нужно да се установи по делото наличието на различно, при това по - неблагоприятно третиране на дискриминирания субект, основано на някой от изброените в чл. 4 ЗЗДискр признаци. Когато неравностойното третиране не се дължи на някой от лимитираните признаци, липсва дискриминация по смисъла на антидискриминационния закон, тъй като подобен случай излиза извън предмета на охраняваните от него обществени отношения. Прокламираните с чл. 2 цели на закона (осигуряване на правото на всяко лице на равенство пред закона, на право на равенство в третирането и във възможността за участие в обществения живот, на право на ефективна защита срещу дискриминация) следва да се разглеждат единствено и само във връзка с изброените защитени признаци по чл. 4 ЗЗДискр. При това за прилагане в производството за защита от дискриминация на оборимата презумпция по чл. 9 ЗЗДискр за нарушаване на принципа на равно третиране, е нужно страната, която твърди, че е дискриминирана, да представи в производството факти, въз основа на които да може да се изгради предположение, че спрямо нея е извършена дискриминация. Едва при наличието на такива факти настъпва разместване на доказателствената тежест като ответникът е вече този, който следва да обори посредством пълно и главно доказване презумпцията за нарушаване на принципа за равно третиране, привеждайки доказателства за обратното.

В настоящото производство ищецът извежда твърденията си за проявено спрямо него дискриминационно отношение по защитения от чл.4 ЗЗДискр признак „лично положение“. В закона липсва легална дефиниция на нормативно въведения признак „лично положение“. За разлика от останалите изброени в разпоредбата признаци (пол, раса, народност, религия, етническа принадлежност и т.н.) този признак няма и не може да има изначално определено съдържание, но във всеки конкретен случай би следвало да се разглежда от гледна точка на онези същностни за личността белези, които на практика я обуславят като такава и които предполагат еднаквото приложение на закона. Твърдението на ищеца за наличието на такъв същностен за личността му белег, обусловил неравностойното отношение към него, се основава на факта, че е за разлика от друг лишен от свобода на процесната дата 8.04.2022г. не е извен повече от веднъж, за да пазува на лавка.

В Правилника за за прилагане на ЗИНЗС е регламентиран реда за извеждане на лишените от свобода, но само досежно извеждането за разпит (270, ал. 1). В останалите случаи е посочено само, че в зоните за повишена сигурност, в които са наказаните с наказателна килия, настанените по чл. 120 и 248 ЗИНЗС, осъдените на доживотен затвор и поставените на специален режим, отключването, влизането и извеждането от килиите се допуска само в присъствието на най-малко още един служител от надзорно-охранителния състав(чл. 315, ал. 3).

При липса на законодателна уредба по въпроса, обосновано следва да се заключи, че преценката за извеждане на лишения от свобода се извършва от администрацията на съответното пенитенциарно заведение съобразно конкретните нужди на лишения от свобода, разбира се при съобразяване организацията и реда в затвора и отчитане на режима, при който лицето изтърпява наказанието си.

В конкретния случай ищецът не твърдял по делото да е имал необходимост да посети лавката повече от веднъж на съответния ден и тази необходимост да е от такова естество, че да не може да бъде удовлетворена в друг ден. От събраните по делото писмени доказателства—Справка от затвора в гр.Варна става ясно, че другият лишен от свобода е изведен многократно, поради възникнал проблем с картата за заплащане. На такъв проблем ищецът не се позовавал. На следващо място съдът намира, че законът не визиращ като дискриминационна проява всяко различно третиране на лица, намиращи се в еднакво положение, а само такава проява на неравносложно третиране, която да ограничава правата или възможностите на лицата. Настоящият случай не е такъв.

Не е налице и непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр. Същата би била налице, когато хора, различаващи се по определен признак се третират привидно по един и същи начин, като това води до поставянето в по-неблагоприятно положение на някои от тях.

С оглед изложеното, съдът намира, че не е осъществена пряка или непряка дискриминация спрямо ищеца по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр, чрез неизвеждането му в общите помещения на затвора в гр. Варна, за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, тъй като не е налице по-неблагоприятно третиране на същия спрямо останалите лишени от свобода. Изложеното обуславя извод за неоснователност на предявените иски по чл. 71, ал.1, т.1 и т. 2 ЗЗДискр.

С оглед изхода на спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право на поискани и доказани разноски. На основание чл. 78, ал.8 ГПК /ДВ бр. 8/24.01.2017г/ и чл.25, т.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съдът определя юк. възнаграждение в полза на ответника в размер на 100лева.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. А. Р. ЕГН *****, с адрес З.-гр.В. срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието иски по правно основание чл.71, ал.1 т.1 и ат. 2 ЗЗДискр. за установяване по отношение на ответника, че негови служители са извършили дискриминация, като на 08.04.2022г. не са извели ищеца за втори път за деня „на лавка“, както и за осъждане на ответника да преустанови нарушението.

ОСЪЖДА И. А. Р. ЕГН ***** **да заплати** в полза на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, сумата от **100лева**, представляваща сторени съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____